

אחר כף ממשיכה אחריה גון שני לבן, ואותו לבן נכנס פנימה. כיון שעומד הגון הזה, עולה אותה מדורת אש של אותו פוכב, וזורקת את אותו לבן החוצה, והיא נכנסת פנימה. וכך כל אותם הגונים, עד שזורקת אותם החוצה, והיא נכנסת פנימה וקובה לאותה נקדה טמירה לטל אור.

פתח ואמר, (יחזקאל א) וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון וגו'. יחזקאל ראה את המראה הזה בתקוה שלא עומד, פרט לשעה שעומד אותו פוכב שאמרנו, אבל הפסוק הזה פשוטה. והנה רוח סערה, פשוטה שהיה בא לכבש את כל העולם לפני נבוכדנצר הרשע. אבל רוח הסערה הזו היא הכוכב שאמרנו, שכולע שבעים פוכבים, וזו רוח הסערה שראה אליהו, (מלכים א-ט) מפרק הרים ומשבר סלעים, וזה שעומד תמיד לפני הכל לשמר אותו שבפנים כמו קלפה למח.

ורמזה נקראת סערה? שמסעירה הכל, מעלה ומטה. באה מן הצפון, שהרי מאותו צד היא באה, וסימנה - (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה, שהרי כמה צדדים אחרים נאחזים באותה רוח סערה, ומשום כף יוצאת מן הצפון.

ענו, משום שהיא פסלת הזהב. ומצד הצפון זה נאחז. וזוהי הנקדה האמצעית שעומדת בחרבה. ומשום שידוע לפתות, שולט בתוך אותה נקדה של ישוב וכל דברי הישוב, פרט לארץ ישראל. כשישראל שורים בתוכה, הוא (א) שולט עליהם.

ואחר שחטאו ישראל, (א) שולט על הארץ הקדושה, משום שכתוב השוב אחר ימינו מפני אויב.

לבתר, אמשיך אבתריה גון אחרא תניינא תוורא, וההוא תוורא עאל לגו, כיון דקיימא האי גון, סלקא ההוא מדוורא דאשא דההוא ככבא, ושדי לההוא תוורא לבר, ועאל איהו לגו. וכן כל אינון גוונים, עד דשדי לון לבר, ועייל איהו לגו, וקריב לגבי ההיא נקודה טמירה, למיטל נהורא.

פתח ואמר, (יחזקאל א) וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון וגו'. יחזקאל חמא להאי חיזו, בתקוה דלא קיימא, בר בשעתא דשליט ההוא ככבא פדקאמרן, אבל האי קרא אוקמוה. והנה רוח סערה, אוקמוה, דהיה אתי למכפש כל עלמא, לקמיה דנבוכדנצר חייבא. אבל רוח סערה דא, איהו ההוא ככבא דקאמרן, דבלע שבועין פכבין אחרנין, ודא איהו רוח סערה דחמא אליהו, (מלכים א ט) מפרק הרים ומשבר סלעים, ודא דקיימא תדיר קדם פלא, למיטר ההוא דלגו, פקליפה למוחא.

ואמאי אקרי סערה. דסעיר פלא, עילא ותתא. באה מן הצפון, דהא מן ההוא סטרא קא אתיא, וסימנה, (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה, דהא כמה סטרין אחרנין אתאחדן בההוא רוח סערה, ובגין כף נפקא מן הצפון. ענו, בגין דאיהי סוספיתא דדהבא. ומסטרא דצפון אתאחדא דא. והאי איהי נקודה אמצעיתא, דקיימא בחורבא. ובגין דיידע למפתי, שליט בגו נקודה דישובא, וכל מלין דישובא. בר ארעא דישראל, פד שראן ישראל בגוה, איהו (ד"א לא) שלטא עלייהו, ולבתר דהבו ישראל (ד"א לא) שלטא על ארעא קדישא, בגין דכתיב, (איכה ב) השוב אחר ימינו מפני אויב.

ואחר שחטאו ישראל, (א) שולט על הארץ הקדושה, משום שכתוב השוב אחר ימינו מפני אויב.